

Spørgsmål til bogen "Martinus og Martinus Institut"

af Christer Malmström og Jes Arbov

Har jeres personlige opfattelse og forhåndsindstilling til MI ikke påvirket bogen?

Det Tredie Testamente er en videnskab inden for det åndelige område, på samme måde som fysik, kemi og matematik er videnskaber inden for det fysiske område. Hvis man skal løse et matematisk, fysisk eller kemisk problem og da lader sine personlige sympatier eller antipatier påvirke løsningen, er det ikke længere videnskab. Svaret på problemet bliver forkert, og problemet forbliver derfor uløst.

Vi håber virkelig, at vi har ladet analyserne tale og ikke har blandet noget rent personligt ind i analyserne eller konklusionerne. Skulle vi imidlertid have gjort det, er analyserne ikke logiske, og vi håber da, at I vil påpege det overfor os, så vi kan rette fejlen.

Vi har forsøgt at fremstille det på en sådan måde, at det, der rent faktisk *er* rigtigt og sandt, også bliver skildret som værende rigtigt og sandt - uden hensyn til *hvem*, der har ret og uret.

"Strukturen", er den ikke kun henvendt til rådet, MI?

Absolut ikke. For at kunne udvikles til at blive færdige mennesker er det ikke tilstrækkeligt at læse og studere *Det Tredie Testamente*. Vi må også kunne "oversætte" de åndsvidenskabelige analyser til handlinger i vores daglige liv, så alle involverede får glæde af dem. Vi må praktisere *Det Tredie Testamente*.

Det gælder ikke blot rådet. Vi er alle ufuldkomne og har brug for at lære, hvordan det kan lade sig gøre at praktisere analyserne. Strukturen er blot en hjælp, der gør det lettere at se, hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert. En tjekliste, når vi skal træffe beslutninger og løse problemer.

Strukturen viser, hvordan vi kan gennemføre en analyse, så vi lettere kan se, om vi har tænkt rigtigt eller forkert.

Strukturen handler ikke kun om samarbejde, men om alt det, man skal tage stilling til i hverdagen. Den er en hjælp til at få livet til at fungere rent praktisk, så det er i harmoni med analyserne. Strukturen kan f.eks også være grundlag for naturvidenskabeligt arbejde, så resultatet bliver til nytte og glæde.

Om bogens anvendelighed i retssagen mod de sigtede?

Bogen handler om *moral*, ikke *jura*. Hvis bogen skulle være umiddelbart anvendelig i retssagen, skulle den behandle de rejste problemstillinger juridisk og ikke moralsk, og den skulle begrænse sig til de spørgsmål, der vedrører retssagen.

For at der ikke senere skulle opstå misforståelser, har vi bevidst undladt at involvere andre i, hvordan vi skrev bogen. Først da bogen var skrevet færdig, fik vi hjælp til korrekturlæsning af to personer, Mejbritt Ræbild og Preben Bagger. Desuden har vi selv - sammen med Preben Bagger - finansieret udgivelsen.

Det er tydeligt angivet, at bogen ikke handler om, *hvem* der har uret, men om *hvad* der er forkert. Vi har afgrænset bogen, så den udelukkende handler om *forskellen* mellem, hvad Martinus har sagt og skrevet, og hvordan MI tolker og praktiserer dette. Vi har f.eks. ikke sammenlignet med, hvad andre gør. Det skyldes, at det kun er rådet og medarbejderne på MI, som af Martinus er forpligtet til at følge strukturen. Bogen handler derfor ikke om de fejl, andre uden for MI har begået.

Hvorfor har I skrevet bogen, hvad er motivet?

Når vi har skrevet bogen, er det fordi, vi har følt det som vores pligt at gøre mennesker, der interesserer sig indgående for Martinus' værk *Det Tredie Testamente* opmærksom på den stadig voksende konflikt mellem Martinus Institut (MI) og de retningslinjer, Martinus' udarbejdede for sin sag. Denne konflikt har udviklet sig over de sidste 40 år og er i dag blevet så dybtgående og alvorlig, at den nærmest synes at true sagens eksistens. Retssager og trusler om sagsanlæg bliver i dag anvendt i stedet for samarbejde og tilgivelse. Magtdemonstration og økonomiske krav i stedet for en sandfærdig vurdering af de virkelige forhold baseret på de kosmiske analyser. Fakta er blevet skjult eller manipuleret på bekostning af åbenhed og transparens.

Bogens dybeste mission og formål er at vise, hvor omhyggeligt og omsorgsfuldt, logisk og kærligt, Martinus har indrettet sin sag, og samtidig vise på hvilke områder rådet ved MI har fravalgt at følge Martinus' bestemmelser og valgt at handle i modstrid med hans anbefalinger.

Vi ved, at Martinus' sag er beskyttet, og at den med tiden vil blive et forbillede for fremtidens samfund, hvor næstekærlighed, forståelse og logik er norm- og retningsgivende på basis af en veludviklet evne til at eftertænke og anvende analyserne i *Det Tredie Testamente* i praksis. Men for at nå dertil, må vi gå vejen, og her er der kun én vej. Martinus' vej.

Vi har forsøgt – så tydeligt og enkelt som muligt – at samle den vigtigste information om konflikten, så enhver, der læser bogen, har mulighed for at se, hvad der er sket, for derudfra selv at tage stilling og hjælpe med at løse konflikten på en kærlig måde. Uden viden og et klart overblik er det vanskeligt at se, hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert. Vi håber, at bogen kan hjælpe her.

At løse en dybtgående konflikt som denne tager tid. Det kræver ydmyghed og ærlighed og frem for alt respekt for Martinus' værk *Det Tredie Testamente*. Det er forudsætningen for, at analyserne kan danne grundlag for et åndsvidenskabeligt funderet samarbejde, hvor den, der har ret, får ret, og hvor det er analyserne, der overbeviser frem for retorik og debat. Hvor det er sagsforhold og ikke personer, der analyseres, og hvor alt sker åbent og ærligt, og intet forbliver skjult eller forvansket.

Det må dog samtidigt stå helt klart, at bogen hverken er et angreb eller et forsvar for enkeltpersoner eller grupper i denne konflikt. Hvordan man handler og hvilke positioner, man indtager, er et udviklingsspørgsmål. Set ud fra et lokalt perspektiv har alle ret. Ud fra det kosmiske perspektiv må man skelne mellem, hvad der er rigtigt og hvad der er forkert, og dermed hvem der kosmisk set har ret og uret. Men der er ikke noget at bebrejde nogen.

Før man afviser denne bog, er det vores forhåbning, at man meget nøje overvejer, hvordan MI og hele Sagen vil udvikle sig fremover, hvis vi ikke løser konflikten, og hvis vi ikke løser den på den helt rigtige måde, dvs. på Martinus' måde. Her har vi hver især et ansvar og bør gennemtænke hele situationen meget nøje.

Grundlaget for bogen og alt, hvad vi fremlægger, er analyserne i *Det Tredie Testamente, Love af 25. maj 1982 med Rådets kommentarer og de rådsmøder*, Martinus deltog i, sammenholdt med MI's beslutninger og handlemåde. Desværre har MI ikke været åbne omkring deres beslutninger og grundlag for administration af Sagen, og vi har derfor været nødt til at gå ud fra den begrænsede information, MI selv har lagt frem. Vi kan derfor have draget forkerte konklusioner.

Man kan synes, at det er forkert at analysere rådets handlemåde i lyset af Martinus' bestemmelser, fordi man derved uundgåeligt eksponerer alt det, som er forkert. Her må man imidlertid spørge, om der ikke er tale om et "mindre onde" i forhold til det "større onde", det er, at vende "det blinde øje til" og "lade stå til", og dermed berede sagen for endnu større problemer i fremtiden? Er det mest kærlige i situationen, hvor problemerne og fejltagelserne hober sig op, ikke at påvise, hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert, hvad der er sandt, og hvad der er falskt? Det eneste virkelige offer, vi i den situation må være villige til at bringe for at løse konflikten på Martinus' måde, er vores egen selvtilstrækkelighed og uvidenhed. Mere end alt andet, er der behov for, at vi erkender vores egne begrænsninger og mangel på indsigt og med analyserne som vejviser hjælper hinanden med at gøre MI til den ledestjerne for fremtiden, det er udset til at blive.

Bogen er unægtelig et partsindlæg og en konfliktbog

Ja, det er helt rigtigt – det er absolut et partsindlæg. Et partsindlæg til fordel for Martinus og for analyserne i *Det Tredie Testamente* samt *Love 1982*. Det er netop ved at tage parti for analyserne i *Det Tredie Testamente* og Martinus' bestemmelser, at bogen bestræber sig på at være upartisk i *det kosmiske perspektiv*. For ifølge åndsvidenskaben vil man uundgåeligt være partisk i samme grad, som man afviger fra analyserne.

Det er også en konfliktbog i den forstand, at den behandler konflikten mellem, hvad Martinus har skrevet og sagt, og MI's handlinger og fortolkning af dette.

Naturligvis er den offentligt kendte konflikt, hvor MI retsforfølger fire personer og truer andre med stævninger, medtaget. For det er et blandt flere eksempler på, at MI's handlemåde afviger fra Martinus' retningslinjer og bestemmelser. Det er således netop ikke konflikten mellem MI og de sagsøgte, vi tager op og analyserer i bogen, men konflikten mellem Martinus og Martinus Institut.

Målet med bogen er at hjælpe os alle med lettere at se, hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert. I samme grad, som det lykkes, vil MI og vi andre i fremtiden lettere kunne følge analyserne i *Det Tredie Testamente* og *Love 1982* og samtidig være indstillet på at ændre handlemåde, når vi begår fejl.